

'La música m'ajuda a escriure, la meitat de la poesia és ritme'

L'escriptor senenc
Joan Todó.

FOTO: ESTER ANDORRÀ

Fitxa personal

Any i lloc de naixement:

La Sénia, 1977

Càrrec: Autor del llibre,
'Respirar el segle. Un perfil
de Gregori Estrada'

Joan Todó presenta el llibre 'Respirar el segle. Un perfil de Gregori Estrada' junt amb Andreu Martínez i Joventuts Unides, avui a les 18.30 hores a la Sénia

J. JOAQUIM BUJ

- Descrigui'ns Estrada...

- Primer que res era un monjo de Montserrat, amb tot el que això implica: va entrar allà de ben petit, i no se'n va moure fins a la seva mort. Només va marxar-ne durant la Guerra Civil. Era músic: organista, compositor i estudiós de la música, a més d'un d'aquests intel·lectuals catalans nascuts cap a la Primera Guerra Mundial, gent que es va educar i formar entre el final de la Mancomunitat i la Segona República i que, en accedir a la vida adulta, es van to-

par amb la frustració de la dictadura. Gent intel·lectualment preparada per a un país que de cop va deixar d'existir. És de l'edat de Salvador Espriu, Joan Vinyoli, Palau i Fabre, Joan Peruchó, de tots aquests.

- Quina relació té amb Andreu Martínez?

- El conec de tota la meua vida. A La Sénia, que és un poble petit, és una mena d'eminència. I alhora, com que jo havia estat alumne de l'escola de música, hi ha la proximitat suficient per dir que som amics. La idea del llibre va sortir d'ell, i és pràcti-

cament un projecte seu. Amb Martínez, tinc la certesa que tot plegat anirà com una seda.

- Parli'ns del seu vincle amb Joventuts Unides.

- Hi vaig cantar gairebé deu anys, durant la meua joventut.

La idea del llibre va sortir d'Andreu Martínez, amb qui Todó manté una bona amistat

Era una època en què es van fer una sèrie de concerts per commemorar el centenari del cinema, amb músiques de Henry Mancini o Ennio Morricone. I això implicava molts viatges. Jo, que sóc molt mandrós a l'hora de fer maletes, he sortit molt a veure món gràcies a la coral. I ho he fet a una edat en què em convenia fer-ho.

- El seu vessant com a música és més desconegut?

- És més desconegut, i és de tota justícia. Sempre he estat un secundari, part d'un equip. A banda de cantar a la coral, havia

tocat el violí al grup instrumental de Joventuts Unides i, sobretot, havia estat dolçainer i també m'ocupava de la percussió. Però va ser la primera activitat creativa per la qual vaig cobrar. I m'ajudava força a l'hora d'escriure, perquè la meitat de la poesia és ritme.

- Quin gènere li agrada més?

- Per a mi, la gran diferència, el gran salt, és entre vers o prosa. I escriure versos és més divertit; en canvi, escriure en prosa és més agraït des del punt de vista de la recepció. A la gent li agrada més. Un cop instal·lat dins la prosa, però, trobo que la diferència entre novel·la, conte o assaig és mínima. Tot i que he desenvolupat una certa antipatia cap a la novel·la, pel fet que sembla haver devorat altres possibilitats d'escriptura. Ras i curt, com a contista em demanen quan faré una novel·la, però com a novel·lista no em demanen quan faré un conte. I són formes amb la mateixa dignitat artística.

- Tornarà a escriure poesia?

- Més que deixar-ne d'escriure, no n'he publicat durant uns anys, cosa que no és tan estranya: sóc molt lent. Però en realitat és la base, el que jo escric més habitualment, el que faig més directament quan em trobo amb un paper i un llapis.

- Projectes de futur?

- Treballo en una guia sentinental del delta de l'Ebre.